

attentat, som den her aftale er på lægestanden i Danmark. 1.625 læger har indsamlet underskrifter, fordi de med deres egne ord føler, at der nu er behov for at sige fra.

Jeg vil gerne spørge hr. Allan Niebuhr som repræsentant for Det Konservative Folkeparti: Kan det virkelig passe, at man herfra har valgt at sætte sit navn under en aftale, som med et pennestrøg desavouerer lægestandens faglige vurdering ved at sige, at her er en diagnose, der ikke længere tæller, en diagnose, der ikke længere berettiger til, at man kan få sin sag taget op til en dispensationsvurdering?

Hvis man var utilfreds med lægeerklæringerne, havde man alle muligheder for at rette henvendelse til Lægeforeningen og bede dem om at ændre på erklæringerne, ændre praksis med dem. Men nu gør man det, at man siger, at denne internationalt anerkendte diagnose, som i den grad lige præcis må ramme ned i den målgruppe, vi her taler om, skal ikke længere tælle.

Er den desavouering af lægestanden noget, man fra De Konservatives side er stolt af?

Kl. 12.15

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Morten Østergaard, at pointen i det, som bliver sagt her, er, at der er noget, som vi skal drøfte med Lægeforeningen, og vi har også i Indfødsretsudvalget gang i at tage kontakt til Lægeforeningen, for der er nemlig noget forkert i, at lægerne tror, at de skal være ambassadører og advokater for ansøgerne. Det har vi altså indtryk af i nogle tilfælde, når lægerne breder sig ud i at begynde at fortælle, hvornår man skal give indfødsret, og hvornår man ikke skal give indfødsret; det er mest det første. Hvis lægerne holdt sig til at være læger og skrev det, som de blev bedt om, så ville det i hvert fald være nemmere at have med at gøre for os alle sammen.

Men det skal jo ikke komme ansøgerne til skade, og derfor sagde jeg også før i starten af mit indlæg, at vi nok lige skal kigge på ordlyden i det der om PTSD, altså adgangen til at blive behandlet som dispensationssag. Det vil jeg godt være med til at se på igen, for det, der har været meningen, var at sende et signal om, at PTSD i sig selv alene ikke i alle tilfælde skulle give anledning til dispensation.

Lad os prøve at se på, om ordlyden skal ændres. Det vil jeg gerne kvittere for. Det skal ikke

gå ud over ansøgerne, hvis lægerne laver noget forkert.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg går ud fra, at hr. Allan Niebuhr kan forstå, at det virker, som om det kommer til at gå ud over ansøgerne, når man med den argumentation, hr. Allan Niebuhr lige har præsenteret, og den argumentation, som hr. Søren Krarup på vegne af Dansk Folkeparti tidligere har præsenteret, har sagt, at fordi lægerne i et eller andet antal tilfælde har afsluttet deres erklæringer med at opfordre til, at man tildeler indfødsret til en ansøger, så vil man nu udelukke hele diagnosen, hele gruppen en bloc fra at få adgang til en dispensationsbehandling. Det er jo det, som har været argumentationen, og det er jo det, hr. Allan Niebuhr bruger. Hvordan kan man så mene, at det ikke kommer til at gå ud over ansøgerne, at man er utilfreds med den måde, lægerne skiver erklæringer på?

Men jeg synes, det er godt, at hr. Allan Niebuhr vil tage det op til overvejelse, og jeg synes, det er klogt. 1.625 læger har sagt, at det her er man nødt til at tage op til overvejelse, for netop posttraumatisk stresssyndrom er noget, der retter sig specifikt mod den her gruppe. Det er her, man ser en overhyppighed af det, og derfor er det en meget effektiv måde.

Lad mig derfor slutte af med at spørge: Er det sådan, at man med den her aftale fortryder den praksis, der hidtil har været? Er det hr. Allan Niebuhrs opfattelse, at Det Konservative Folkeparti har stemt for for mange indfødsretslove eller hidtil har tildelt indfødsret i for mange tilfælde hidtil? Er det sådan, man skal forstå aftalen?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Nej, sådan skal man ikke forstå det.

Nu har jeg siddet i udvalget i godt og vel et år, men jeg har da kunnet se tilbage i de bilagsmaterialer, jeg får, at man har afvist dispensationsansøgninger med baggrund i PTSD helt tilbage i hvert fald fra 2002. Så det er ikke derfor. Vi har ønsket at synliggøre, at PTSD ikke skulle forventes at give direkte adgang til dispensation.

Jeg kan så for vistnok fjerde gang sige, at jeg gerne vil være med til at kigge på ordlyden, således at det ikke kommer til at fremstå på en måde, som ikke var tiltænkt.